

Мариана Тинчева-Еклесия

С вяра и обич към Църквата
(Писма до Църквата)

Нейното определение е събор на хора с обща вяра и едно богослужение, но знам, че тя е много повече от това. Защото не се побира под купол на храм, а е небе и земя. Дъщеря е на Бога, Който я сътворява от нетленни камъни – душите ни.

Най-голямата Църква е онова, което никой не може да види, да докосне с разум и да разбере, защото човекът не може да обозре вселената. Най-малката църква грее, работи в сърцето, живее в малкия храм на тялото. Нашите милиарди мънички църкви съставляват Божията вечна, неотразима чрез думи и образи Църква. Нашата мъничка човешка любов е част от великата Му любов на Баща, Който движи слънцето и звездите така, че да ни има. И ние се радваме, благодарим за дните си – до мига, в който излетим от своето тяло, за да открием великата мистика на пресътворяването – как нашата мъничка църква е изпълвала Неговата.

Когато започнах да пиша писмата си до Църквата, не знаех до кого точно ще ги адресирам – до хората или до небето.

Бързо се сетих, че писмата до небето нямат нужда от компютър, диск, хартия, поща... Писмата ми до Църквата са отговор на писмата ми до небето, писани през последните 15 години чрез молитви и тревожни недоумения. Хиляди пъти, преди да заспя, обръщах очи към Него с въпроса „Защо е така, Господи?“ И хиляди пъти заспивах, утешена от невидимото Му присъствие, което ме питаше: „Не ти ли стига това, че те обичам?“ Защото нашите души непрестанно се вълнуват: от красиво цвете, от убийството на дете, от присъда, жертвоготовност, зов... И навярно никога няма да получим отговор на въпросите си „Защо е така?“

Зная колко е рисковано вярващ човек да пише до религиозни хора, уверени в своето знание и учение за Бога. Всяка дума, сричка, мисъл на пишещия се разглеждат „под лупа“, за да се открие разлика с каноничното, традиционното, установеното и да се нарече грешка. После грешката на думата се увеличава стократно и се превръща в присъда против онзи, дръзнал да пише или да говори... Често и посветените в Бога забравят за любовта и прощката – водещ закон на вярата. Въпреки това искам да пиша до всички, които пишат Църква с главна буква, понеже Тя е невеста на Жениха. Вярвам, че писмата до тях ще стигнат в нужното време, както всички послания, отправени с обич към нея.

Понякога човешкият възглед е, че Църквата, като предано отдадена на Бога, трябва да осигури рай за хората на земята. Но досега тя не е успяла да направи това по земните ни представи за пълно благополучие. Защото не може да отмени силата и волята на Бога. В моменти на катаклизми и бездуховност недоумяващи хора питат: „Какво прави нашата

Църква против беззаконията?“ Така тя често е обвинявана в бездействие, в липса на надмощие при злините... А нейната мисия е да преподава Словото Божие, за да стига то до сърцата на онези, които търсят закрила от Господа.

Преди петнадесет години, докато изучавахме в Богословския факултет безпределната наука за Словото, всички студенти имахме повече въпроси, отколкото самочувствието, че сме Го опознали или изучили. Единият Бог в три неразделни лица – Отец, Син, Дух Свети, отвеждаше разума в неведение, при което човек осъзнава пълната си безпомощност да разбере истината на Най-Тайния от тайните и Най-Явния от явните. Така разбирахме, че бързо трябва да се върнем в живота на улицата, на дома и семейството, където Христос непрестанно живее във видим образ, а ние трябва да Му помагаме. Нали освен наука и вяра богословието е любов към човека? *А ако една наука няма полезно приложение в живота на хората, въпреки нейните високи амбиции тя заглъхва...* Обявяването на такава мисъл може да е еретично, но е вярно. Свързано е със закономерните промени на обществото, в което живеем.

Намеренията и препоръките за благотворна църковна реформа през последните години *не са критика към самата Църква и нейните пастири, не са заплаха за нейните принципи и традиции, а са необходимост.*

КРАЙ

© 2009 Мариана Тинчева-Еклесия

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11473>]